

[Udenrigsministeren.]

gøre det umulige muligt, men det tager ofte tid og kræver tålmodighed. Jeg er enig med spørgeren i, at man ikke kan høre om de forhold, som her er nævnt, uden at blive påvirket deraf, og jeg siger ligesom spørgeren: gid vi kunne gøre andet end bruge ord.

Jeg har desværre ingen oplysninger om denne sag ud over, hvad der er skrevet i pressen derom. Man må gå ud fra, at Amnesty International i London, som skal have modtaget appellen fra de 137 fængslede græske kvinder, vil sørge for, at den videregives til de internationale organisationer, som har bedst mulighed for eller måske alene har mulighed for at undersøge en sag som denne og for at yde en hjælp også på de linjer, fru Bodil Koch nævnte, som kan ydes. Jeg tænker naturligvis særlig på det internationale Røde Kors i Genève, som regelmæssigt aflægger besøg i græske fængsler og interneringslejre; det er oplyst for mig, at Røde Kors har besøgt det omhandlede fængsel den 10. december forrige år, altså en uges tid før appellen skal være afsendt. Udenrigsministeriet vil sikre sig, at Røde Kors' opmærksomhed henledes på det materiale, som Amnesty International skal have modtaget i sagen.

Som det er bekendt for tinget og for spørgeren, indgår de mange politiske arresterationer og fængslinger i Grækenland i den sag, som på foranledning af Danmark, Norge, Sverige og Holland for tiden behandles af Den europæiske Menneskerettighedskommission i Strasbourg.

Bodil Koch: Jeg takker udenrigsministeren for svaret. Jeg er klar over, at dette brev bliver rundsendt til alle de nære kontaktorganisationer.

Hvad man ikke kan lade være med at tænke på engang imellem, er, om det ville hjælpe, hvis man fra politisk side henvendte sig til Grækenland og bad om oplysninger og de mærkede vores politiske forargelse og fortvivlelse. Man fik måske så et vredt svar, men det har vi jo fået før fra det sted.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Nordqvist* til justitsministeren:

„Hvad agter ministeren at foretage i anledning af, at vestre landsret ifølge

dagspressen ikke overholder retsplejeloovens bestemmelser om rådslagning og afstemning i sager, hvori der medvirker domsmænd?“

Nordqvist: Anledningen til mit spørgsmål er den domsmandssag i vestre landsret, der for nylig blev udsendt i TV, og som med god grund er blevet kritiseret skarpt i pressen.

Efter retsplejeloovens § 214, stk. 1, skal domsmændene stemme først, derefter de juridiske dommere og sidst retsformanden. Bestemmelsen er klar, og den kan ikke fortolkes, men retsformanden bekræfter over for pressen, at han stemte først, derefter de to andre landsdommere, dernæst første domsmand, der endog tillod sig at have en anden mening; det havde han nu ikke ret længe, og dermed var luften også taget af de to andre domsmænd. Men hvad værre er: landsdommeren indrømmer videre, at sådan gør man altid i vestre landsret, og han antydede, formentlig for ikke selv at bære hele smerten, at sådan gør man vistnok også i østre landsret. Den landsdommer, der tilrettelagde udsendelsen, er skyndsomst ilet sin kollega til hjælp og har erklæret til pressen, at seerne ikke fik afstemning, men rådslagning at se.

Det er forstæeligt, at offentligheden er blevet forurolet over disse oplysninger, idet den citerede bestemmelse først og fremmest skal sikre menigmands sunde fornuft i den danske retspleje; befolkningen må have sikkerhed for, at denne bestemmelse overholdes, selv om følgen kan blive mere uensartede afgørelser.

Justitsministeren (Thestrup): I anledning af spørgsmålet har jeg indhentet en udtalelse fra præsidenten for vestre landsret, der i en skrivelse af 20. januar 1969 har udtalt følgende — jeg citerer —:

„På det i dag afholdte ordinære plenarmøde af dommerne i vestre landsret gav disse udtryk for enighed om, at reglerne i retsplejeloovens § 214, stk. 1, 4. punktum, om afstemningsordenen, hvorefter retsformanden i domsmandssager altid skal stemme sidst og domsmænd altid først og således, at den yngre domsmand stemmer før den ældre, i alle tilfælde må overholdes.